

Συλλογή της Νομολογίας

ΑΠΟΦΑΣΗ ΤΟΥ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΥ (τέταρτο τμήμα)

της 7ης Ιουλίου 2022*

«Προδικαστική παραπομπή – Δικαστική συνεργασία σε αστικές υποθέσεις – Επίδοση και κοινοποίηση πράξεων – Κανονισμός (ΕΚ) 1393/2007 – Άρθρο 8, παράγραφος 1 – Προθεσμία μίας εβδομάδας για άσκηση του δικαιώματος άρνησης παραλαβής της πράξης – Διαταγή εκτέλεσης εκδοθείσα σε ένα κράτος μέλος και κοινοποιηθείσα σε άλλο κράτος μέλος στη γλώσσα του πρώτου κράτους μέλους και μόνον – Ρύθμιση του πρώτου αυτού κράτους μέλους η οποία προβλέπει προθεσμία οκτώ ημερών για άσκηση ανακοπής κατά της διαταγής – Προθεσμία ανακοπής η οποία εκκινεί κατά τον ίδιο χρόνο με την προβλεπόμενη προθεσμία για άσκηση του δικαιώματος άρνησης παραλαβής της πράξης – Άρθρο 47 του Χάρτη των Θεμελιωδών Δικαιωμάτων της Ευρωπαϊκής Ένωσης – Δικαίωμα αποτελεσματικής ένδικης προσφυγής»

Στην υπόθεση C-7/21,

με αντικείμενο αίτηση προδικαστικής αποφάσεως δυνάμει του άρθρου 267 ΣΛΕΕ, που υπέβαλε το Bezirksgericht Bleiburg (ειρηνοδικείο Bleiburg, Αυστρία) με απόφαση της 6ης Νοεμβρίου 2020, η οποία περιήλθε στο Δικαστήριο στις 8 Ιανουαρίου 2021, στο πλαίσιο της δίκης

LKW WALTER Internationale Transportorganisation AG

κατά

CB

DF

GH

ΤΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ (τέταρτο τμήμα),

συγκείμενο από τους Κ. Λυκούργο, πρόεδρο τμήματος, S. Rodin, J.-C. Bonichot, L. S. Rossi και O. Spineanu-Matei (εισηγήτρια), δικαστές,

γενικός εισαγγελέας: P. Pikamäe

γραμματέας: A. Calot Escobar

έχοντας υπόψη την έγγραφη διαδικασία,

* Γλώσσα διαδικασίας: η γερμανική.

λαμβάνοντας υπόψη τις παρατηρήσεις που υπέβαλαν:

- η LKW WALTER Internationale Transportorganisation AG και οι CB, DF και GH, εκπροσωπούμενοι από τους M. Erman, R. Grilc, S. Grilc, J. J. Janezic, M. Ranc, G. Schmidt, M. Škof και R. Vouk, Rechtsanwälte,
- η Σλοβενική Κυβέρνηση, εκπροσωπούμενη από την A. Vran,
- η Ευρωπαϊκή Επιτροπή, εκπροσωπούμενη από τους H. Krämer και S. Noë,

αφού άκουσε τον γενικό εισαγγελέα, που ανέπτυξε τις προτάσεις του κατά τη συνεδρίαση της 10ης Μαρτίου 2022,

εκδίδει την ακόλουθη

Απόφαση

- 1 Η αίτηση προδικαστικής αποφάσεως αφορά την ερμηνεία του άρθρου 18, πρώτο εδάφιο, ΣΛΕΕ, του άρθρου 8 του κανονισμού (ΕΚ) 1393/2007 του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου και του Συμβουλίου, της 13ης Νοεμβρίου 2007, περί επιδόσεως και κοινοποίησης στα κράτη μέλη δικαστικών και εξωδίκων πράξεων σε αστικές ή εμπορικές υποθέσεις («επίδοση ή κοινοποίηση πράξεων») και κατάργησης του κανονισμού (ΕΚ) αριθ. 1348/2000 του Συμβουλίου (ΕΕ 2007, L 324, σ. 79), καθώς και των άρθρων 36 και 39 του κανονισμού (ΕΕ) 1215/2012 του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου και του Συμβουλίου, της 12ης Δεκεμβρίου 2012, για τη διεθνή δικαιοδοσία, την αναγνώριση και την εκτέλεση αποφάσεων σε αστικές και εμπορικές υποθέσεις (ΕΕ 2012, L 351, σ. 1), σε συνδυασμό με το άρθρο 47 του Χάρτη των Θεμελιωδών Δικαιωμάτων της Ευρωπαϊκής Ένωσης (στο εξής: Χάρτης) και με το άρθρο 4, παράγραφος 3, ΣΕΕ.
- 2 Η αίτηση αυτή υποβλήθηκε στο πλαίσιο ένδικης διαφοράς μεταξύ της LKW Walter Internationale Transportorganisation AG και των CB, DF και GH, σχετικά με αίτημα αποζημίωσης λόγω ευθύνης των τελευταίων ως δικηγόρων για τη μη εμπρόθεσμη άσκηση ανακοπής κατά διαταγής εκτέλεσης εκδοθείσας από σλοβενικό δικαστήριο.

Το δίκαιο της Ένωσης

- 3 Οι αιτιολογικές σκέψεις 2, 10 και 12 του κανονισμού 1393/2007 είχαν ως εξής:
 - «(2) Η ομαλή λειτουργία της εσωτερικής αγοράς απαιτεί την καλύτερη και ταχύτερη διαβίβαση μεταξύ των κρατών μελών των δικαστικών και εξωδίκων πράξεων που επιδίδονται ή κοινοποιούνται σε αστικές ή εμπορικές υποθέσεις.
- [...]
- (10) Χάριν αποτελεσματικότητας του παρόντος κανονισμού, η άρνηση της επίδοσης ή της κοινοποίησης πράξεων θα πρέπει να είναι δυνατή σε εξαιρετικές μόνο καταστάσεις.

[...]

(12) Η υπηρεσία παραλαβής ενημερώνει τον παραλήπτη εγγράφως, μέσω ενός τυποποιημένου εντύπου, ότι μπορεί να αρνηθεί να παραλάβει την επιδιδόμενη ή κοινοποιούμενη πράξη, είτε τη στιγμή της επίδοσης ή κοινοποίησης είτε επιστρέφοντας την πράξη στην υπηρεσία παραλαβής εντός εβδομάδος, εφόσον η πράξη δεν έχει συνταχθεί σε γλώσσα κατανοητή από τον παραλήπτη ή στην επίσημη γλώσσα ή σε μία από τις επίσημες γλώσσες του τόπου επίδοσης ή κοινοποίησης. Αυτός ο κανόνας θα πρέπει να ισχύει εξίσου και στην επόμενη επίδοση ή κοινοποίηση εφόσον ο παραλήπτης έχει ασκήσει το δικαίωμα άρνησης παραλαβής. Οι κανόνες σχετικά με την άρνηση παραλαβής εφαρμόζονται επίσης στην επίδοση ή κοινοποίηση μέσω διπλωματικών ή προξενικών υπηρεσιών, μέσω ταχυδρομείου καθώς και στην άμεση επίδοση ή κοινοποίηση. Τονιστέον ότι η άρνηση παραλαβής μιας πράξης μπορεί να θεραπευθεί μέσω της επίδοσης ή κοινοποίησης στον παραλήπτη μιας μετάφρασης της πράξης.»

4 Το άρθρο 5 του κανονισμού αυτού, το οποίο έφερε τον τίτλο «Μετάφραση των πράξεων», όριζε τα ακόλουθα:

«1. Η υπηρεσία διαβίβασης στην οποία κατατίθεται η προς διαβίβαση πράξη επισημαίνει στον αιτούντα ότι ο παραλήπτης μπορεί να αρνηθεί να παραλάβει την πράξη αν αυτή δεν έχει συνταχθεί σε μια από τις γλώσσες που ορίζει το άρθρο 8.

2. Ο αιτών επιβαρύνεται με τυχόν έξοδα μετάφρασης πριν από τη διαβίβαση της πράξης, υπό την επιφύλαξη μεταγενέστερης απόφασης δικαστηρίου ή αρμόδιας αρχής περί καταλογισμού των εξόδων.»

5 Υπό τον τίτλο «Άρνηση παραλαβής της πράξης», το άρθρο 8 του εν λόγω κανονισμού, το οποίο εντασσόταν στο κεφάλαιο II, τμήμα 1, του κανονισμού, είχε ως εξής:

«1. Η υπηρεσία παραλαβής ενημερώνει τον παραλήπτη, μέσω της έντυπης βεβαίωσης που εμφανίζεται στο παράρτημα II, ότι μπορεί να αρνηθεί την παραλαβή κατά τη χρονική στιγμή της επίδοσης ή κοινοποίησης ή μπορεί να επιστρέψει την πράξη στην υπηρεσία παραλαβής εντός μιας εβδομάδας, εφόσον η πράξη που επιδίδεται ή κοινοποιείται δεν έχει συνταχθεί ή δεν συνοδεύεται από μετάφραση σε μία από τις ακόλουθες γλώσσες:

α) σε γλώσσα την οποία ο παραλήπτης κατανοεί, ή

β) στην επίσημη γλώσσα του κράτους μέλους παραλαβής ή, εάν αυτό το κράτος έχει περισσότερες επίσημες γλώσσες, στην επίσημη ή σε μία από τις επίσημες γλώσσες του τόπου όπου πρόκειται να γίνει η επίδοση ή η κοινοποίηση.

2. Εάν η υπηρεσία παραλαβής πληροφορηθεί ότι ο παραλήπτης αρνήθηκε να παραλάβει την πράξη σύμφωνα με την παράγραφο 1, ενημερώνει αμέσως την υπηρεσία διαβίβασης [...] και επιστρέφει την αίτηση και τις πράξεις των οποίων ζητείται η μετάφραση.

3. Εάν ο παραλήπτης αρνήθηκε να παραλάβει την πράξη βάσει της παραγράφου 1, τούτο μπορεί να θεραπευθεί μέσω της επίδοσης και κοινοποίησης στον παραλήπτη, βάσει του παρόντος κανονισμού, της πράξης συνοδευόμενης από μετάφραση σε μια από τις γλώσσες που προβλέπονται στην παράγραφο 1. Στην περίπτωση αυτή, η ημερομηνία επίδοσης ή κοινοποίησης της πράξης είναι η ημερομηνία κατά την οποία η πράξη, συνοδευόμενη από μετάφραση, επιδόθηκε ή κοινοποιήθηκε σύμφωνα με το δίκαιο του κράτους μέλους παραλαβής. Όταν όμως, σύμφωνα με το δίκαιο κράτους μέλους, μια πράξη πρέπει να επιδοθεί ή να

κοινοποιηθεί εντός τακτής προθεσμίας, λαμβάνεται υπόψη για τον αιτούντα η ημερομηνία επίδοσης ή κοινοποίησης του πρωτοτύπου της πράξης, όπως καθορίζεται σύμφωνα με το άρθρο 9 παράγραφος 2.

4. Οι παράγραφοι 1, 2 και 3 εφαρμόζονται και στους τρόπους διαβίβασης και επίδοσης ή κοινοποίησης δικαστικών πράξεων που προβλέπονται στο τμήμα 2.

5. Για τους σκοπούς της παραγράφου 1, [...] η αρχή ή το πρόσωπο όταν η επίδοση ή η κοινοποίηση πραγματοποιείται σύμφωνα με το άρθρο 14, ενημερών[ει] τον παραλήπτη ότι μπορεί να αρνηθεί να παραλάβει την πράξη και ότι κάθε πράξη για την οποία υπάρχει άρνηση παραλαβής πρέπει να αποσταλεί στους συγκεκριμένους υπαλλήλους, αρχή ή πρόσωπο, αντιστοίχως.»

6 Το άρθρο 14 του ίδιου κανονισμού, το οποίο περιλαμβάνονταν στο κεφάλαιο II, τμήμα 2 και έφερε τον τίτλο «Επίδοση ή κοινοποίηση ταχυδρομικώς», προέβλεπε τα ακόλουθα:

«Κάθε κράτος μέλος δύναται να επιδίδει ή να κοινοποιεί δικαστικές πράξεις απευθείας διά των ταχυδρομικών υπηρεσιών σε κατοίκους άλλου κράτους μέλους με συστημένη επιστολή με απόδειξη παραλαβής ή ισοδύναμο έγγραφο.»

7 Το τυποποιημένο έντυπο, το οποίο επιγραφόταν «Ενημέρωση του παραλήπτη για το δικαίωμά του να αρνηθεί την παραλαβή της πράξης», του παραρτήματος II του κανονισμού 1393/2007 ενημέρωνε, μεταξύ άλλων, τον παραλήπτη της πράξης περί της εξής δυνατότητας:

«Έχετε δικαίωμα να αρνηθείτε την παραλαβή της πράξης εφόσον δεν είναι συνταγμένη ή δεν συνοδεύεται από μετάφραση σε γλώσσα την οποία κατανοείτε ή στην επίσημη γλώσσα ή σε μία από τις επίσημες γλώσσες του τόπου επίδοσης ή κοινοποίησης.

Εάν επιθυμείτε να ασκήσετε αυτό το δικαίωμα, πρέπει είτε να δηλώσετε την άρνηση παραλαβής κατά τη χρονική στιγμή της επίδοσης ή κοινοποίησης απευθείας στο πρόσωπο που επιδίδει ή κοινοποιεί την πράξη, είτε να την επιστρέψετε εντός μιας εβδομάδας στη διεύθυνση που αναφέρεται κατωτέρω, δηλώνοντας ότι αρνείστε την παραλαβή της.»

8 Το τυποποιημένο αυτό έντυπο περιείχε επίσης χωρίο το οποίο επιγραφόταν «Δήλωση του παραλήπτη» και κατά το οποίο ο παραλήπτης, στην περίπτωση που αρνούσαν να παραλάβει την οικεία πράξη, καλούνταν να το υπογράψει και να το συμπληρώσει επιλέγοντας το τετραγωνίδιο που αντιστοιχεί στη μία ή στις περισσότερες γλώσσες της Ένωσης την οποία ή τις οποίες κατανοεί. Το χωρίο αυτό είχε ως εξής:

«Αρνούμαι να παραλάβω την πράξη διότι δεν είναι συνταγμένη ή δεν συνοδεύεται από μετάφραση σε γλώσσα την οποία κατανοώ ή στην επίσημη γλώσσα ή σε μια από τις επίσημες γλώσσες του τόπου επίδοσης ή κοινοποίησης.

Κατανοώ την/[τις] ακόλουθη/ες γλώσσα/ες:

[...].»

9 Ο κανονισμός 1393/2007 καταργήθηκε με τον κανονισμό (ΕΕ) 2020/1784 του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου και του Συμβουλίου, της 25ης Νοεμβρίου 2020, περί επιδόσεως και κοινοποιήσεως στα κράτη μέλη δικαστικών και εξωδίκων πράξεων σε αστικές ή εμπορικές υποθέσεις («επίδοση ή κοινοποίηση πράξεων») (ΕΕ 2020, L 405, σ. 40), με ισχύ από την 1η Ιουλίου 2022. Εντούτοις,

λαμβανομένου υπόψη του χρόνου των πραγματικών περιστατικών της διαφοράς της κύριας δίκης, η αίτηση προδικαστικής αποφάσεως πρέπει να εξεταστεί υπό το πρίσμα του κανονισμού 1393/2007.

Το εθνικό δίκαιο

Το αυστριακό δίκαιο

- 10 Το άρθρο 1295, παράγραφος 1, του Allgemeines bürgerliches Gesetzbuch (αστικού κώδικα, στο εξής: ABGB) έχει ως εξής:

«Όποιος ζημιώσει άλλον υπαίτια έχει υποχρέωση να τον αποζημιώσει· η ζημία μπορεί είτε να οφείλεται σε παράβαση συμβατικής υποχρέωσης είτε όχι.»

- 11 Το άρθρο 1299 του ABGB ορίζει τα ακόλουθα:

«Όποιος ασκεί δημοσίως καθήκον, τέχνη ή επάγγελμα ή όποιος αναλαμβάνει αυτοβούλως τη διεκπεραίωση υποθέσεως η διαχείριση της οποίας απαιτεί καλλιτεχνικές γνώσεις ή ιδιαίτερες ικανότητες, αποδεικνύει εξ αυτού ότι εκτιμά ότι διαθέτει τις αναγκαίες ικανότητες και τις απαιτούμενες καλλιτεχνικές γνώσεις, ευθυνόμενος, επομένως, για την έλλειψή τους. Εντούτοις, εάν το πρόσωπο που του ανέθεσε την υπόθεση γνώριζε την απειρία του ή όφειλε να τη γνωρίζει επιδεικνύοντας τη συνήθη επιμέλεια, συντρέχει και δικό του πταίσμα.»

- 12 Το άρθρο 1300 του ABGB προβλέπει τα εξής:

«Ένας εμπειρογνώμονας φέρει επίσης ευθύνη όταν δίνει, εσφαλμένως και έναντι αμοιβής, ζημιογόνες συμβουλές στους τομείς της τέχνης ή της επιστήμης του. Πλην της ανωτέρω περιπτώσεως, ένας σύμβουλος ευθύνεται μόνο για τη ζημία που προκάλεσε εν γνώσει του σε άλλο πρόσωπο με την παροχή συμβουλής.»

Το σλοβενικό δίκαιο

- 13 Το άρθρο 9 του Zakon o izvršbi in zavarovanju (νόμου περί των διαδικασιών εκτέλεσης, Uradni list RS, n° 3/07), όπως ίσχυε κατά τον χρόνο των πραγματικών περιστατικών της διαφοράς της κύριας δίκης (στο εξής: ZIZ), φέρει τον τίτλο «Μέσα ένδικης προστασίας και κατά τόπον αρμοδιότητα του εφετείου σε σχέση με την αναγκαστική εκτέλεση βάσει εγγράφου που αποτελεί πλήρη απόδειξη». Το άρθρο αυτό έχει ως εξής:

«Εκτός εάν ο νόμος ορίζει άλλως, κατά της διαταγής πρωτοβάθμιου δικαστηρίου χωρεί έφεση.

Το μέσο ένδικης προστασίας που μπορεί να ασκήσει ο οφειλέτης κατά διαταγής εκτέλεσης με την οποία γίνεται δεκτή η σχετική αίτηση είναι η ανακοπή.

Εκτός αντίθετης διάταξης του νόμου, η έφεση και η ανακοπή πρέπει να ασκούνται εντός προθεσμίας 8 ημερών από την επίδοση ή την κοινοποίηση της διαταγής του πρωτοβάθμιου δικαστηρίου.

Το μέσο ένδικης προστασίας που ασκείται εμπροθέσμως και παραδεκτώς επιδίδεται ή κοινοποιείται στον αντίδικο προς αντίκρουση, εάν επιδόθηκε ή κοινοποιήθηκε σε αυτόν και η διαταγή του πρωτοβάθμιου δικαστηρίου κατά της οποίας βάλλει το μέσο ένδικης προστασίας.

Κατά της αποφάσεως που εκδίδεται επί της ανακοπής χωρεί έφεση.

Εκτός εάν ο νόμος ορίζει άλλως, η έφεση και η ανακοπή δεν έχουν ανασταλτικό αποτέλεσμα.

Η απόφαση επί της εφέσεως είναι τελεσίδικη.

[...]»

- 14 Το άρθρο 53 του ZIZ, το οποίο φέρει τον τίτλο «Η ανακοπή ως μοναδικό μέσο ένδικης προστασίας του οφειλέτη», ορίζει τα ακόλουθα:

«Ο οφειλέτης μπορεί να ασκήσει ανακοπή κατά της διαταγής εκτελέσεως που εκδίδεται επί αιτήσεως αναγκαστικής εκτελέσεως, εκτός εάν αμφισβητεί την απόφαση μόνον ως προς τα δικαστικά έξοδα.

Η ανακοπή πρέπει να είναι αιτιολογημένη. Με το δικόγραφο της ανακοπής, ο οφειλέτης οφείλει να εκθέσει τα πραγματικά περιστατικά στα οποία θεμελιώνεται η ανακοπή και να προσκομίσει αποδείξεις, άλλως η ανακοπή λογίζεται μη αιτιολογημένη.»

- 15 Υπό τον τίτλο «Ανακοπή κατά διαταγής εκδοθείσας βάσει εγγράφου που αποτελεί πλήρη απόδειξη», το άρθρο 61 του ZIZ προβλέπει τα εξής:

«Η ανακοπή που ασκείται κατά της διαταγής εκτελέσεως η οποία εκδόθηκε βάσει εγγράφου που αποτελεί πλήρη απόδειξη διέπεται από τις διατάξεις των άρθρων 53 και 54 του παρόντος νόμου [...]

Εάν η ανακοπή της προηγούμενης παραγράφου βάλλει κατά του μέρους της διαταγής εκτελέσεως με το οποίο ο οφειλέτης διατάσσεται να καταβάλει την απαίτηση, η ανακοπή λογίζεται αιτιολογημένη εάν ο οφειλέτης εκθέσει τα πραγματικά περιστατικά στα οποία θεμελιώνει την ανακοπή του και προσκομίζει στοιχεία τα οποία αποδεικνύουν τα πραγματικά περιστατικά που εκτίθενται με το δικόγραφο της ανακοπής.

[...]»

Η διαφορά της κύριας δίκης και τα προδικαστικά ερωτήματα

- 16 Η ενάγουσα της κύριας δίκης είναι εταιρία εγγεγραμμένη στο μητρώο αυστριακών εταιριών και δραστηριοποιείται στον τομέα της διεθνούς μεταφοράς εμπορευμάτων.
- 17 Στις 30 Οκτωβρίου 2019 το Okrajno sodišče v Ljubljani (περιφερειακό δικαστήριο Λιουμπλιάνας, Σλοβενία) κοινοποίησε ταχυδρομικώς στην ενάγουσα της κύριας δίκης διαταγή αναγκαστικής εκτέλεσης, εκδοθείσα κατόπιν αιτήσεως της Transport Gaj d.o.o., για την κατάσχεση 25 απαιτήσεων της ενάγουσας της κύριας δίκης έναντι διαφόρων σλοβενικών εταιριών με σκοπό την είσπραξη ποσού 17 610 ευρώ (στο εξής: επίμαχη διαταγή). Η διαταγή αυτή εκδόθηκε ερήμην, βάσει εγγράφων που αποτελούν πλήρη απόδειξη, συγκεκριμένα δε βάσει τιμολογίων, χωρίς η ενάγουσα της κύριας δίκης να έχει υποβάλει παρατηρήσεις.
- 18 Η ως άνω διαταγή περιήλθε στη νομική υπηρεσία της ενάγουσας της κύριας δίκης μέσω της εσωτερικής της υπηρεσίας αλληλογραφίας μόλις στις 4 Νοεμβρίου 2019. Στις 5 Νοεμβρίου 2019, μετά από ανταλλαγή πληροφοριών μεταξύ της ενάγουσας και των εναγομένων της κύριας δίκης – οι οποίοι είναι εταίροι δικηγορικής εταιρίας που εδρεύει στο Klagenfurt (Αυστρία)– σχετικά με τη φύση και τις συνέπειες της επίμαχης διαταγής, η ενάγουσα της κύριας δίκης ζήτησε από τα

- πρόσωπα αυτά να ασκήσουν ανακοπή κατά της διαταγής. Στα έγγραφα που η ενάγουσα διαβίβασε στους εναγομένους της κύριας δίκης περιλαμβανόταν φωτοαντίγραφο του φακέλου, από το οποίο προέκυπτε ότι είχε όντως λάβει τη διαταγή εκτέλεσης στις 30 Οκτωβρίου 2019.
- 19 Στις 11 Νοεμβρίου 2019 οι εναγόμενοι της κύριας δίκης άσκησαν ενώπιον του Okrajno sodišče v Ljubljani (περιφερειακού δικαστηρίου Λιουμπλιάνας) αιτιολογημένη ανακοπή κατά της επίμαχης διαταγής. Κατέβαλαν επίσης δικαστικά έξοδα ορισθέντα από το δικαστήριο αυτό, τα οποία ανέρχονταν σε 55 ευρώ.
 - 20 Με απόφαση της 10ης Δεκεμβρίου 2019, το δικαστήριο απέρριψε ως εκπρόθεσμη την ασκηθείσα ως άνω ανακοπή, με την αιτιολογία ότι ασκήθηκε περισσότερες από οκτώ ημέρες από την κοινοποίηση της επίμαχης διαταγής.
 - 21 Οι εναγόμενοι της κύριας δίκης άσκησαν, εξ ονόματος της ενάγουσας της κύριας δίκης, έφεση κατά της εν λόγω αποφάσεως ενώπιον του Višje sodišče v Mariboru (εφετείου του Maribor, Σλοβενία). Προς στήριξη της έφεσής τους προέβαλαν, μεταξύ άλλων, την αντισυνταγματικότητα της προθεσμίας των οκτώ ημερών για την άσκηση ανακοπής, καθόσον μια τόσο σύντομη προθεσμία δεν ήταν συμβατή με το δίκαιο της Ένωσης. Προέβαλαν επίσης ότι η επίμαχη διαταγή δεν είχε κοινοποιηθεί κατά τα οριζόμενα στον κανονισμό 1393/2007, καθόσον δεν ήταν ιδίως σύμφωνη προς το άρθρο 8 του κανονισμού και δεν είχε πραγματοποιηθεί μέσω της υπηρεσίας παραλαβής κατά την έννοια του άρθρου 2 του κανονισμού.
 - 22 Κατόπιν απορρίψεως από το Višje sodišče v Mariboru (εφετείο του Maribor) της έφεσης των εναγομένων της κύριας δίκης, η επίμαχη διαταγή κατέστη τελεσίδικη και εκτελεστή. Βάσει της διαταγής αυτής, η ενάγουσα της κύριας δίκης κατέβαλε το σύνολο του ποσού το οποίο αφορούσε η διαταγή.
 - 23 Εν συνεχεία, η εν λόγω ενάγουσα άσκησε ενώπιον του αιτούντος δικαστηρίου Bezirksgericht Bleiburg (ειρηνοδικείου Bleiburg, Αυστρία) αγωγή κατά των εναγομένων της κύριας δίκης λόγω ευθύνης τους για την απόρριψη, εκ μέρους των σλοβενικών δικαστηρίων, της ασκηθείσας ανακοπής κατά της επίμαχης διαταγής, ζητώντας, επί της βάσεως αυτής, να υποχρεωθούν να της καταβάλουν το ποσό των 22 168,09 ευρώ, το οποίο αντιστοιχούσε στο ποσό που καταβλήθηκε δυνάμει της επίμαχης διαταγής, πλέον τόκων και δικαστικών εξόδων.
 - 24 Στις 10 Ιουλίου 2020 το εν λόγω δικαστήριο εξέδωσε διαταγή πληρωμής εις βάρος των εναγομένων της κύριας δίκης για ολόκληρο το ζητηθέν ποσό.
 - 25 Οι εναγόμενοι της κύριας δίκης άσκησαν ανακοπή κατά της διαταγής αυτής ενώπιον του ίδιου δικαστηρίου, υποστηρίζοντας, κατ' ουσίαν, ότι η προθεσμία των οκτώ ημερών την οποία προβλέπει ο ZIZ για την άσκηση ανακοπής κατά πράξεως όπως η επίμαχη διαταγή δεν είναι σύμφωνη ούτε προς τα άρθρα 36 και 39 του κανονισμού 1215/2012, ούτε προς το άρθρο 8 και το άρθρο 19, παράγραφος 4, του κανονισμού 1393/2007, ούτε προς το άρθρο 18, πρώτο εδάφιο, ΣΛΕΕ και το άρθρο 47 του Χάρτη και ότι, κατά συνέπεια, αν τα σλοβενικά δικαστήρια είχαν εφαρμόσει ορθώς τις διατάξεις αυτές, η ανακοπή κατά της επίμαχης διαταγής δεν θα είχε απορριφθεί ως εκπρόθεσμη.
 - 26 Το αιτούν δικαστήριο επισημαίνει ότι, στο πλαίσιο της ανακοπής της οποίας έχει επιληφθεί, οφείλει να εξετάσει αν στοιχειοθετείται ευθύνη των εναγομένων της κύριας δίκης βάσει των προϋποθέσεων των άρθρων 1295 επ. του ABGB, ιδίως δε αν η προβαλλόμενη από την ενάγουσα της κύριας δίκης ζημία οφείλεται σε υπαίτια συμπεριφορά η οποία μπορεί να τους καταλογιστεί.

Κατά το δικαστήριο αυτό, για την εξέταση αυτή απαιτείται –λαμβανομένης υπόψη της επιχειρηματολογίας των εναγομένων της κύριας δίκης– ερμηνεία ορισμένων διατάξεων, αφενός, του κανονισμού 1393/2007, στο μέτρο που η διαφορά της κύριας δίκης αφορά την κοινοποίηση ή την επίδοση δικαστικού εγγράφου, και, αφετέρου, του κανονισμού 1215/2012, δεδομένου ότι το ζήτημα της απαίτησης περί έγκαιρης κοινοποίησης του εισαγωγικού της δίκης εγγράφου αποτελεί και αυτό βασικό ζήτημα της αντιδικίας.

- 27 Το αιτούν δικαστήριο εκτιμά ότι η οκταήμερη προθεσμία που προβλέπεται στον ZIZ για την άσκηση ανακοπής κατά διαταγής εκτέλεσης εκδοθείσας κατά το πέρασ συνοπτικής διαδικασίας αναγκαστικής εκτέλεσης, στο πλαίσιο της οποίας η αίτηση για την έκδοση της διαταγής υποβάλλεται ηλεκτρονικά βάσει αποκλειστικώς των ισχυρισμών του αιτούντος περί της ύπαρξης εγγράφου που αποτελεί πλήρη απόδειξη, όπως είναι ένα τιμολόγιο, και χωρίς η αίτηση να στηρίζεται επιπλέον σε τελεσίδικη και εκτελεστή πράξη, θα μπορούσε να ενέχει τον κίνδυνο ο καθού να μην είναι σε θέση να ασκήσει εμπρόθεσμα αιτιολογημένη ανακοπή κατά μιας τέτοιας διαταγής εκτέλεσης. Προς στήριξη της εκτίμησής του, το αιτούν δικαστήριο παραπέμπει στην υπόθεση επί της οποίας εκδόθηκε η απόφαση της 13ης Σεπτεμβρίου 2018, Profi Credit Polska (C-176/17, EU:C:2018:711) και στην οποία το Δικαστήριο έκρινε ότι μια προθεσμία δεκατεσσάρων ημερών δεν ήταν συμβατή με το δικαίωμα πραγματικής προσφυγής, καθόσον συνεπαγόταν τον μη αμελητέο κίνδυνο να μην μπορεί ο καταναλωτής να ασκήσει, εντός της προθεσμίας αυτής, ανακοπή κατά διαταγής πληρωμής.
- 28 Μολονότι –σε αντίθεση με την υπόθεση επί της οποίας εκδόθηκε η εν λόγω απόφαση, η οποία αφορούσε διαδικασία μεταξύ επιχειρήσεως και καταναλωτή σχετικά με διαταγή πληρωμής εκδοθείσα βάσει γραμματίου σε διαταγή– η υπό κρίση διαφορά αφορά δύο επιχειρήσεις, γεγονός παραμένει εντούτοις ότι ο κίνδυνος υπέρβασης της προθεσμίας που ελήφθη υπόψη από το Δικαστήριο στη συγκεκριμένη απόφαση είναι ακόμη μεγαλύτερος στην περίπτωση που ο καθού είναι εγκατεστημένος σε άλλο κράτος μέλος, όπως εν προκειμένω. Επομένως, το αιτούν δικαστήριο εκτιμά ότι η οκταήμερη προθεσμία που προβλέπεται στον ZIZ ενδέχεται να αντιβαίνει στα άρθρα 36 και 39 του κανονισμού 1215/2012 σε συνδυασμό με το άρθρο 47 του Χάρτη.
- 29 Όσον αφορά την ερμηνεία του άρθρου 8 του κανονισμού 1393/2007, το αιτούν δικαστήριο διερωτάται ως προς το χρονικό σημείο έναρξης της οκταήμερης προθεσμίας που προβλέπεται στον ZIZ για την άσκηση ανακοπής κατά πράξεως επιδοθείσας ή κοινοποιηθείσας σε γλώσσα διαφορετική από εκείνη την οποία μπορεί να θεωρηθεί ότι κατανοεί ο παραλήπτης, όπερ συνέβη εν προκειμένω. Συναφώς, εκτιμά ότι, προκειμένου να προσδιοριστεί αν υπήρξε προσβολή της πράξης εντός της προθεσμίας την οποία τάσσει η ρύθμιση του κράτους μέλους της αρχής που εξέδωσε την προς επίδοση ή κοινοποίηση πράξη, η προσβολή πρέπει να έχει λάβει χώρα μετά τη λήξη της προθεσμίας μίας εβδομάδας η οποία τίθεται προς άσκηση του δικαιώματος άρνησης παραλαβής της πράξης.
- 30 Το αιτούν δικαστήριο διατηρεί επίσης αμφιβολίες όσον αφορά τη συμβατότητα με το άρθρο 18 ΣΛΕΕ των διατάξεων του ZIZ οι οποίες διέπουν την προθεσμία για την άσκηση ανακοπής κατά διαταγής εκτέλεσης, καθόσον φρονεί ότι μια τέτοια ρύθμιση θίγει περισσότερο τους καθών που είναι εγκατεστημένοι σε άλλα κράτη μέλη, οι οποίοι υποχρεούνται να προβούν σε συμπληρωματικές ενέργειες σχετικά με τη μετάφραση των κοινοποιούμενων πράξεων.

31 Υπό τις συνθήκες αυτές, το Bezirksgericht Bleiburg (ειρηνοδικείο Bleiburg) αποφάσισε να αναστείλει την ενώπιόν του διαδικασία και να υποβάλει στο Δικαστήριο τα ακόλουθα προδικαστικά ερωτήματα:

- «1) Έχουν το άρθρο 36 και το άρθρο 39 του κανονισμού [1215/2012], σε συνδυασμό με το άρθρο 47 του [Χάρτη] και με τις αρχές της αποτελεσματικότητας και της ισοδυναμίας (αρχή της καλόπιστης συνεργασίας κατά το άρθρο 4, παράγραφος 3, ΣΕΕ), την έννοια ότι αντίκεινται σε εθνική ρύθμιση κράτους μέλους η οποία προβλέπει ως μοναδικό μέσο ένδικης προστασίας κατά διαταγής εκτέλεσης, εκδοθείσας από δικαστήριο χωρίς προηγούμενη κατ' αντιμωλίαν διαδικασία και χωρίς εκτελεστό τίτλο, αλλά μόνον βάσει των ισχυρισμών του επισπεύδοντος διαδικού, ανακοπή η οποία ασκείται εντός οκτώ ημερών στη γλώσσα του εν λόγω κράτους μέλους, ακόμη και όταν η διαταγή εκτέλεσης που επιδίδεται ή κοινοποιείται σε άλλο κράτος μέλος έχει συνταχθεί σε γλώσσα που δεν κατανοεί ο παραλήπτης, με αποτέλεσμα η ανακοπή που ασκείται μετά από δώδεκα ημέρες να απορρίπτεται ως εκπρόθεσμη;
- 2) Έχει το άρθρο 8 του κανονισμού [1393/2007], σε συνδυασμό με τις αρχές της αποτελεσματικότητας και της ισοδυναμίας, την έννοια ότι αντίκειται σε εθνικό μέτρο το οποίο προβλέπει ότι, συγχρόνως με την επίδοση ή κοινοποίηση της έντυπης βεβαιώσεως η οποία αναφέρεται στο παράρτημα II και αφορά την ενημέρωση του παραλήπτη για το δικαίωμά του να αρνηθεί την παραλαβή της πράξεως εντός προθεσμίας μίας εβδομάδας, άρχεται και η προθεσμία των οκτώ ημερών για την άσκηση του μέσου ένδικης προστασίας που προβλέπεται κατά της ταυτοχρόνως επιδιδόμενης ή κοινοποιούμενης διαταγής εκτέλεσης;
- 3) Έχει το άρθρο 18, παράγραφος 1, [ΣΛΕΕ] την έννοια ότι αντίκειται σε ρύθμιση κράτους μέλους η οποία προβλέπει ως μέσο ένδικης προστασίας κατά διαταγής αναγκαστικής εκτέλεσης την ανακοπή, η οποία πρέπει να ασκείται εντός οκτώ ημερών, προθεσμίας που ισχύει και στην περίπτωση που ο παραλήπτης της διαταγής εκτέλεσης είναι εγκατεστημένος σε άλλο κράτος μέλος και η ως άνω διαταγή δεν έχει συνταχθεί ούτε στην επίσημη γλώσσα του κράτους μέλους στο οποίο αυτή επιδίδεται ή κοινοποιείται ούτε σε γλώσσα που κατανοεί ο παραλήπτης της διαταγής;»

Επί των προδικαστικών ερωτημάτων

Επί του δεύτερου προδικαστικού ερωτήματος

32 Με το δεύτερο προδικαστικό ερώτημα, το οποίο πρέπει να εξεταστεί κατά πρώτον, το αιτούν δικαστήριο ζητεί, κατ' ουσίαν, να διευκρινιστεί αν το άρθρο 8, παράγραφος 1, του κανονισμού 1393/2007, σε συνδυασμό με το άρθρο 47 του Χάρτη, έχει την έννοια ότι αντιτίθεται σε ρύθμιση του κράτους μέλους της αρχής που εξέδωσε πράξη προς επίδοση ή κοινοποίηση βάσει της οποίας το χρονικό σημείο έναρξης της κατά το εν λόγω άρθρο 8, παράγραφος 1, προθεσμίας, εντός της οποίας ο παραλήπτης της πράξης μπορεί να αρνηθεί να την παραλάβει για έναν από τους εκεί προβλεπόμενους λόγους, συμπίπτει με το χρονικό σημείο έναρξης της προθεσμίας για την προσβολή της στο συγκεκριμένο κράτος μέλος.

- 33 Όσον αφορά την ερμηνεία διάταξης του δικαίου της Ένωσης, υπενθυμίζεται ότι, κατά πάγια νομολογία, πρέπει να λαμβάνεται υπόψη όχι μόνον το γράμμα της, αλλά και το πλαίσιο στο οποίο εντάσσεται και οι σκοποί που επιδιώκονται με την πράξη της οποίας αποτελεί μέρος (απόφαση της 10ης Ιουνίου 2021, KRONE – Verlag, C-65/20, EU:C:2021:471, σκέψη 25 και εκεί μνημονευόμενη νομολογία).
- 34 Όπως προκύπτει από το γράμμα του άρθρου 8, παράγραφος 1, του κανονισμού 1393/2007, η διάταξη αυτή προβλέπει τη δυνατότητα του παραλήπτη μιας επιδοτέας ή κοινοποιητέας πράξης να αρνηθεί την παραλαβή της όταν η πράξη δεν έχει συνταχθεί ή δεν συνοδεύεται από μετάφραση είτε σε γλώσσα την οποία κατανοεί είτε στην επίσημη γλώσσα του κράτους μέλους παραλαβής ή, εφόσον συντρέχει τέτοια περίπτωση, σε μία από τις επίσημες γλώσσες του τόπου όπου πρέπει να γίνει η επίδοση ή η κοινοποίηση, γλώσσες τις οποίες ο παραλήπτης είναι δυνατόν να θεωρηθεί ότι γνωρίζει.
- 35 Η δυνατότητα άρνησης παραλαβής της προς επίδοση ή κοινοποίηση πράξης συνιστά δικαίωμα του παραλήπτη της (απόφαση της 6ης Σεπτεμβρίου 2018, Catlin Europe, C-21/17, EU:C:2018:675, σκέψη 32 και εκεί μνημονευόμενη νομολογία). Ο παραλήπτης της πράξης μπορεί να ασκήσει το εν λόγω δικαίωμά του είτε κατά τον χρόνο της επίδοσης ή της κοινοποίησης της πράξης είτε εντός προθεσμίας μίας εβδομάδας και εφόσον επιστρέψει την πράξη εντός της προθεσμίας αυτής.
- 36 Από τη νομολογία του Δικαστηρίου προκύπτει επίσης ότι το δικαίωμα άρνησης παραλαβής επιδοτέας ή κοινοποιητέας πράξης άπτεται της προστασίας των δικαιωμάτων άμυνας του παραλήπτη της πράξης, συμφώνως προς τις επιταγές του δικαιώματος σε δίκαιη δίκη τις οποίες καθιερώνει το άρθρο 47, δεύτερο εδάφιο, του Χάρτη. Ειδικότερα, μολονότι ο κανονισμός 1393/2007 αποσκοπεί, πρωτίστως, στη βελτίωση της αποτελεσματικότητας και της ταχύτητας των ένδικων διαδικασιών και στη διασφάλιση της ορθής απονομής της δικαιοσύνης, εντούτοις δεν πρέπει οι σκοποί αυτοί να επιτυγχάνονται με την καθ' οιονδήποτε τρόπο αποδυνάμωση του αποτελεσματικού σεβασμού των δικαιωμάτων άμυνας του παραλήπτη της επίμαχης πράξης (πρβλ. απόφαση της 6ης Σεπτεμβρίου 2018, Catlin Europe, C-21/17, EU:C:2018:675, σκέψη 33 και εκεί μνημονευόμενη νομολογία).
- 37 Στο πλαίσιο αυτό, επισημαίνεται επιπλέον ότι το δικαίωμα του παραλήπτη μιας επιδοτέας ή κοινοποιητέας πράξης να αρνηθεί την παραλαβή της αποτελεί το αντίστοιχο της ευχέρειας που έχει ο αιτών την επίδοση ή κοινοποίηση να αποφασίσει, μετά λόγου γνώσεως, να μην προβεί προηγουμένως σε μετάφραση της πράξης.
- 38 Ειδικότερα, κατά το άρθρο 5, παράγραφος 1, του κανονισμού 1393/2007, η υπηρεσία διαβίβασης επισημαίνει στον αιτούντα τον κίνδυνο να αρνηθεί ο παραλήπτης να παραλάβει πράξη η οποία δεν έχει καταρτιστεί σε μία από τις γλώσσες που ορίζει το άρθρο 8 του κανονισμού. Ωστόσο, ο αιτών αποφασίζει εάν είναι σκόπιμο να προβεί στη μετάφραση της πράξης, τα έξοδα της οποίας άλλωστε βαρύνουν τον ίδιο, κατά το άρθρο 5, παράγραφος 2, του κανονισμού (απόφαση της 16ης Σεπτεμβρίου 2015, Alpha Bank Cyprus, C-519/13, EU:C:2015:603, σκέψη 35).
- 39 Πρέπει, επομένως, να διασφαλίζεται ότι ο παραλήπτης μιας επιδοτέας ή κοινοποιητέας πράξης, η οποία έχει συνταχθεί σε γλώσσα διαφορετική από εκείνη την οποία μπορεί να θεωρηθεί ότι κατανοεί, έχει πράγματι τη δυνατότητα να ασκήσει το δικαίωμα άρνησης παραλαβής της πράξης, η δε δυνατότητα αυτή αποτελεί, όπως προκύπτει από τη σκέψη 36 της παρούσας αποφάσεως, έκφανση του θεμελιώδους δικαιώματός του αποτελεσματικής δικαστικής προστασίας.

- 40 Όσον αφορά την ενημέρωση που πρέπει να παρασχεθεί συναφώς στον παραλήπτη της πράξης κατά την επίδοση ή κοινοποίησή της εντός του συστήματος που καθιερώνει ο κανονισμός 1393/2007, υπενθυμίζεται ότι ο συγκεκριμένος κανονισμός δεν προβλέπει καμία εξαίρεση από τη χρήση του τυποποιημένου εντύπου του παραρτήματος II. Ο υποχρεωτικός και συστηματικός χαρακτήρας της χρήσης του συγκεκριμένου εντύπου αφορά όχι μόνον την περίπτωση της διαβίβασης μέσω των οριζόμενων από τα κράτη μέλη υπηρεσιών διαβίβασης και παραλαβής αλλά και –όπως προκύπτει από το γράμμα του άρθρου 8, παράγραφος 4, του κανονισμού– τους τρόπους επίδοσης ή κοινοποίησης που απαντούν στο κεφάλαιο II, τμήμα 2, του ίδιου κανονισμού, μεταξύ των οποίων καταλέγεται και εκείνος του άρθρου 14, ο οποίος συνίσταται στην επίδοση ή κοινοποίηση πράξης ταχυδρομικώς (πρβλ. απόφαση της 2ας Μαρτίου 2017, Henderson, C-354/15, EU:C:2017:157, σκέψεις 55, 59 και 61, και διάταξη της 5ης Μαΐου 2022, ING Luxembourg, C-346/21, μη δημοσιευθείσα, EU:C:2022:368, σκέψεις 32 και 35). Το εν λόγω έντυπο αποτελεί, όπως προκύπτει από την αιτιολογική σκέψη 12 του κανονισμού 1393/2007, το μέσο διά του οποίου ο παραλήπτης ενημερώνεται για τη δυνατότητά του να αρνηθεί να παραλάβει την προς επίδοση ή κοινοποίηση πράξη.
- 41 Η πρακτική αποτελεσματικότητα του δικαιώματος άρνησης παραλαβής μιας επιδοτέας ή κοινοποιητέας πράξης επιτάσσει, αφενός, ο παραλήπτης να έχει ενημερωθεί περί του δικαιώματος αυτού και, αφετέρου, να έχει στη διάθεσή του ολόκληρη την προθεσμία της μίας εβδομάδας προκειμένου να εκτιμήσει αν πρέπει να δεχτεί ή να αρνηθεί την παραλαβή της πράξης και προκειμένου, στην περίπτωση που αποφασίσει να την αρνηθεί, να την επιστρέψει.
- 42 Εν προκειμένω, η προθεσμία για την άσκηση ανακοπής κατά της επίμαχης διαταγής ήταν, κατά το άρθρο 9 του ΖΙΖ, οκτώ ημέρες από την επίδοση ή την κοινοποίησή της. Πλην όμως, βάσει της σλοβενικής δικονομικής νομοθεσίας, το περιεχόμενο της οποίας διευκρίνισε η Σλοβενική Κυβέρνηση απαντώντας σε ερωτήσεις τις οποίες έθεσε το Δικαστήριο προς γραπτή απάντηση, η προθεσμία αυτή υπολογίστηκε όχι από την ημερομηνία λήξης της προθεσμίας μίας εβδομάδας που προβλέπεται στο άρθρο 8, παράγραφος 1, του κανονισμού 1393/2007, αλλά από την παράδοση της διαταγής στην ενάγουσα της κύριας δίκης, ήτοι από τις 30 Οκτωβρίου 2019, με αποτέλεσμα οι δύο προθεσμίες να αλληλοεπικαλύπτονται πλήρως. Επομένως, η ενάγουσα της κύριας δίκης δεν μπορούσε, κατ' ουσίαν, να αφιερώσει ολόκληρη την προθεσμία της μίας εβδομάδας, την οποία της αναγνώριζε ο κανονισμός, ώστε να εξετάσει αν έπρεπε να δεχτεί ή να αρνηθεί την παραλαβή της επίμαχης δικαστικής πράξης, δεδομένου ότι, λόγω της συγκεκριμένης ρύθμισης, όφειλε επίσης, κατά τη διάρκεια της ίδιας προθεσμίας, να ασκήσει, εφόσον το επιθυμούσε, ανακοπή κατά της δικαστικής πράξης, στην περίπτωση που αποφάσιζε να τη δεχτεί.
- 43 Επιπλέον, ρύθμιση όπως η επίμαχη στην υπόθεση της κύριας δίκης καταλήγει, κατ' ουσίαν, στο να στερεί από τον παραλήπτη μιας πράξης που εμπίπτει στο πεδίο εφαρμογής του κανονισμού 1393/2007 τη δυνατότητα να αξιοποιήσει πλήρως την προθεσμία την οποία προβλέπει το εθνικό δίκαιο για προσβολή της πράξης, ήτοι, εν προκειμένω, την προθεσμία των οκτώ ημερών για την άσκηση ανακοπής κατά της επίμαχης δικαστικής πράξης. Πλην όμως, σε καταστάσεις οι οποίες άπτονται του δικαιώματος αποτελεσματικής δικαστικής προστασίας που κατοχυρώνεται στο άρθρο 47 του Χάρτη, οι πολίτες πρέπει να έχουν τη δυνατότητα να κάνουν πλήρη χρήση των προθεσμιών που αναγνωρίζονται βάσει του εθνικού δικαίου κράτους μέλους σε σχέση με την άσκηση δικονομικού δικαιώματος κατά κοινοποιηθείσας ή επιδοθείσας πράξης (βλ., κατ' αναλογία, απόφαση της 14ης Μαΐου 2020, Staatsanwaltschaft Offenburg, C-615/18, EU:C:2020:376, σκέψη 50 και εκεί μνημονευόμενη νομολογία).

- 44 Επιπλέον, όταν, όπως εν προκειμένω, τα χρονικά σημεία έναρξης των οικείων προθεσμιών συμπίπτουν και ο παραλήπτης της πράξης η οποία έχει συνταχθεί σε γλώσσα η οποία δεν μπορεί να θεωρηθεί ότι είναι κατανοητή από αυτόν δεν δύναται στην πράξη να κάνει χρήση ολόκληρης της προθεσμίας, τούτο δε ανεξαρτήτως της διάρκειας της προθεσμίας για προσβολή της πράξης την οποία προβλέπει η ρύθμιση του κράτους μέλους της αρχής που την έχει εκδώσει, ο εν λόγω παραλήπτης βρίσκεται σε δυσμενή θέση σε σχέση με τους λοιπούς παραλήπτες οι οποίοι κατανοούν τη γλώσσα στην οποία έχει συνταχθεί η πράξη που τους έχει αποσταλεί και, επομένως, έχουν όντως στη διάθεσή τους ολόκληρη την προθεσμία προκειμένου να ασκήσουν τα δικαιώματά τους.
- 45 Πλην όμως, ο σκοπός της αποτροπής κάθε δυσμενούς διάκρισης μεταξύ των δύο αυτών κατηγοριών αποδεκτών, τον οποίο επιδιώκει το άρθρο 8, παράγραφος 1, του κανονισμού 1393/2007, επιτάσσει να έχουν οι παραλήπτες που λαμβάνουν την πράξη σε γλώσσα άλλη από εκείνες για τις οποίες κάνει λόγο η συγκεκριμένη διάταξη τη δυνατότητα να ασκήσουν το δικαίωμά τους να αρνηθούν την παραλαβή της πράξης χωρίς να υφίστανται δικονομικό μειονέκτημα λόγω του διασυνοριακού χαρακτήρα της περίπτωσης τους.
- 46 Επομένως, όταν η προς επίδοση ή κοινοποίηση πράξη δεν έχει συνταχθεί ή δεν έχει μεταφραστεί σε μία από τις γλώσσες τις οποίες αναφέρει η διάταξη αυτή, το χρονικό σημείο έναρξης της προθεσμίας μίας εβδομάδας την οποία προβλέπει το άρθρο 8, παράγραφος 1, του κανονισμού 1393/2007 δεν μπορεί να συμπίπτει με το χρονικό σημείο έναρξης της προθεσμίας προβολής της την οποία προβλέπει η νομοθεσία του κράτους μέλους της αρχής που εξέδωσε την πράξη, διότι άλλως θα θιγόταν η πρακτική αποτελεσματικότητα της διάταξης, σε συνδυασμό με το άρθρο 47 του Χάρτη, όπερ σημαίνει ότι η κατά την εθνική νομοθεσία προθεσμία προσβολής της πράξης εκκινεί κατ' αρχήν μετά τη λήξη της προθεσμίας μίας εβδομάδας του άρθρου 8, παράγραφος 1, του κανονισμού.
- 47 Η ερμηνεία αυτή ανταποκρίνεται και στον σκοπό τον οποίο επιδιώκει η θέσπιση του κανονισμού 1393/2007. Ειδικότερα, αν το δίκαιο της Ένωσης ερμηνευόταν υπό την έννοια ότι δεν αντιτίθεται σε εθνική ρύθμιση η οποία ορίζει ως χρονικό σημείο έναρξης της προθεσμίας για την προσβολή πράξης εμπόπτουσας στο άρθρο 8, παράγραφος 1, του κανονισμού το χρονικό σημείο έναρξης της προθεσμίας την οποία θέτει η συγκεκριμένη διάταξη προκειμένου να προσδιοριστεί αν πρέπει να γίνει δεκτή ή να απορριφθεί η παραλαβή της πράξης, θα συνέτρεχε ο κίνδυνος να οδηγηθεί ο παραλήπτης της πράξης να επιλέξει να αρνηθεί την παραλαβή της πράξης προκειμένου να μην υποστεί το μειονέκτημα για το οποίο γίνεται λόγος στη σκέψη 45 της παρούσας αποφάσεως.
- 48 Ένα τέτοιο ενδεχόμενο θα αντέβαινε στον σκοπό του συγκεκριμένου κανονισμού, ο οποίος συνίσταται, όπως προκύπτει μεταξύ άλλων από την αιτιολογική του σκέψη 2, στην ενίσχυση της ταχείας διαβιβάσεως των δικαστικών και εξώδικων πράξεων που επιδίδονται ή κοινοποιούνται σε αστικές ή εμπορικές υποθέσεις, υπό την επιφύλαξη του σεβασμού των δικαιωμάτων άμυνας του παραλήπτη των πράξεων αυτών. Στο ίδιο πνεύμα άλλωστε η αιτιολογική σκέψη 10 τονίζει ότι, χάριν αποτελεσματικότητας του κανονισμού, η άρνηση της επίδοσης ή της κοινοποίησης πράξεων θα πρέπει να είναι δυνατή σε εξαιρετικές μόνον καταστάσεις.
- 49 Λαμβανομένων υπόψη των προεκτεθέντων, στο δεύτερο προδικαστικό ερώτημα πρέπει να δοθεί η απάντηση ότι το άρθρο 8, παράγραφος 1, του κανονισμού 1393/2007, σε συνδυασμό με το άρθρο 47 του Χάρτη, έχει την έννοια ότι αντιτίθεται σε ρύθμιση του κράτους μέλους της αρχής που εξέδωσε πράξη προς επίδοση ή κοινοποίηση βάσει της οποίας το χρονικό σημείο έναρξης της κατά το εν λόγω άρθρο 8, παράγραφος 1, προθεσμίας εντός της οποίας ο παραλήπτης της

πράξης μπορεί να αρνηθεί να την παραλάβει για έναν από τους εκεί προβλεπόμενους λόγους συμπίπτει με το χρονικό σημείο έναρξης της προθεσμίας για την προσβολή της στο συγκεκριμένο κράτος μέλος.

Επί του πρώτου και του τρίτου προδικαστικού ερωτήματος

- 50 Δεδομένης της απαντήσεως που δόθηκε στο δεύτερο προδικαστικό ερώτημα, παρέλκει η απάντηση στο πρώτο και στο τρίτο προδικαστικό ερώτημα.

Επί των δικαστικών εξόδων

- 51 Δεδομένου ότι η παρούσα διαδικασία έχει ως προς τους διαδίκους της κύριας δίκης τον χαρακτήρα παρεμπίπτοντος που ανέκυψε ενώπιον του αιτούντος δικαστηρίου, σ' αυτό εναπόκειται να αποφανθεί επί των δικαστικών εξόδων. Τα έξοδα στα οποία υποβλήθηκαν όσοι υπέβαλαν παρατηρήσεις στο Δικαστήριο, πλην των ως άνω διαδίκων, δεν αποδίδονται.

Για τους λόγους αυτούς, το Δικαστήριο (τέταρτο τμήμα) αποφαινεται:

Το άρθρο 8, παράγραφος 1, του κανονισμού (ΕΚ) 1393/2007 του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου και του Συμβουλίου, της 13ης Νοεμβρίου 2007, περί επίδοσης και κοινοποίησης στα κράτη μέλη δικαστικών και εξωδίκων πράξεων σε αστικές ή εμπορικές υποθέσεις («επίδοση ή κοινοποίηση πράξεων») και κατάργησης του κανονισμού (ΕΚ) 1348/2000 του Συμβουλίου, σε συνδυασμό με το άρθρο 47 του Χάρτη των Θεμελιωδών Δικαιωμάτων της Ευρωπαϊκής Ένωσης,

έχει την έννοια ότι:

αντιτίθεται σε ρύθμιση του κράτους μέλους της αρχής που εξέδωσε πράξη προς επίδοση ή κοινοποίηση βάσει της οποίας το χρονικό σημείο έναρξης της κατά το εν λόγω άρθρο 8, παράγραφος 1, προθεσμίας εντός της οποίας ο παραλήπτης της πράξης μπορεί να αρνηθεί να την παραλάβει για έναν από τους εκεί προβλεπόμενους λόγους συμπίπτει με το χρονικό σημείο έναρξης της προθεσμίας για την προσβολή της στο συγκεκριμένο κράτος μέλος.

(υπογραφές)